

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XVII. Bernardinus primus è socijs Camilli ad vitam meliorem excedit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

CAPVT XVII.

*Bernardinus primus è socijs Camilli ad
vitam meliorem excedit.*

ALiquot mensibus, post inditum Congregationi nomen, orbatus est Camillus primo & vnicè dilecto fratre & sodali suo Bernardino. Sed quoniam hic frater tantum claruerit vitæ probitate, vt ab omnibus, qui eum norant, communi voce atque famam, tamquam sanctus haberetur; facturum me operæ pretium existimaui, si paucula de illis, & ea dumtaxat, quæ ab eius sodalibus Camillo & Curtio sæpè suprâ nominatis accepta breuiter commemorauero. Antequam ergo Bernardinus, vt hinc ordiamur, Camillo associaret, multos annos Romæ in S. Iacobi Nosocomio fuerat custos supellectilis: sed in iuuentute, comportandis in urbem lignis ad locum vulgò ad Ripam dictum, pro opere ordinario vacauerat. In quo tametsi esset toto die occupatus, non idcirco tamen orationis mentalis exercitium negligebat: quippe solitus à signo Vespertino, quod ad *Sanctam Maria* datur, continuæ precatiõni ad mediam vsque noctem (quo tempore ad Martinum Aræ-cæli mos est pulsari) insistebat: tum autem quieti se componens somni tantum

tillum capiebat, donec manè alterum signum eiusdem Angelicæ salutationis in S. Rochi ederetur: qua hora perpetuò & constanter surgebat, atque ad solitam lignorum baiulationem cum sua crate se conferebat. Accidit autem illi sæpenuerò, vt in oratione flexis genibus noctem totam perstaret: cum eum scilicet ob diurnos labores nimis fatigatum obrepens somnus occupasset: ac tum quidem sese in aurora frigore gelidum & coronam precatoriam manu tenentem, & humi genibus nixum aduertebat. Et quamuis miserum corpus multis maceratum fatigationibus gereret, tamen vt spiritui continenter subiectum teneret, nouis illud oneribus & cruciatibus tam flagellorum quàm ieiuniorum, ne recalcitraret, coërebat. In sustinendis verò patienter ac leuiter iniurijs, mirum quanti vir exempli fuerit. Mauritium certè summi Pontificis Clauarium (cuius supra mentio facta est) hoc de illo referre solitum ferunt: quòd die quadam in vicum Ripæ ligna deferens, quodam casu in aulicum prætereuntem cum crate sua impegerit, hic autem plurimum ea re indignatus, absque vllò honestatis prudentiæve respectu, in multorum mortalium præsentia, terribilem ei colaphum infregerit. Quid verò tali in contumelia Bernardinus? nempe cratem suam, quasi iamiam

E s . vindi.

vindicaturus, in terram deponit: ad hominem decurrit: cunctis autem, quò res eura esset, expectantibus, & nihil aliud, quam vt ad manus veniretur, opinantibus; ecce hic vice vindictæ, mansueti agnelli instar, coram eo genua demittit: sicque illum precabundus affatur: Postquam mihi colaphum pro libito tuo infregisti, te deprecor, vt & alterum mihi infligas pro voto meo: & hæc dicens, maxillam ei alteram (quemadmodum Iesus Christus in Euangelio exhortatus est) porrexit. Quo factò percussor ille conuictus, viam suam pudore & confusione plenus abiit: hic autem benefacti conscientia lætus atque alacer, resumpto onere iter perrexit. Idem annorum quadraginta spatio sanctissima Sacramenta frequentare solitus, vidit aliquando in sacra Hostia Iesum infantulum: de qua re testimonium crebrò perhibuit P. Octavianus Cappellus qui erat ipsi à Confessionibus, & qui Patri nostro Camillo id retulit. Tantæ autem cum esset puritatis atque innocentie, vt talibus visis dignaretur, non omnino tamen expers tentationum fuit: immò verò longè grauissima, & de altissimo quidem omnium mysterio, nempe sanctissimæ Trinitatis, tentatione percussus est. Quippe pro ingenij & iudicij sui tenuitate assequi non poterat, quonam pacto secunda Patris intelligentia,

gentia, per veram generationem coæternum
 & sibi similem Filium genuisset. Idcirco &
 multa pœnarum genera voluntarius subibat,
 & septem vrbs Ecclesias frequenter obibat,
 & feruidis precationibus Deum sollicitabat,
 vt eum dignaretur tanta tamque molesta
 tentatione & periculo eximere. Ex qua tenta-
 tione tandem à Domino maiestatis ita expedi-
 ditus fuit: vt nihil prorsus ad reliquum vitæ
 tempus remanserit. Apparuit enim illi in
 somnis ipse æternus Pater, instar pulcherrimi
 senis, omni ex parte candidi, è cuius ore foras
 prodibat puerulus longè formosissimus, &
 omni specie Angelica multò excellentior.
 Erat autem ingenio tam hilari, & indole tam
 iucunda, vt vel solo eius aspectu infirmi re-
 crearentur, & mœrorem deponerent. Neque
 vmquam intereà vel primi spiritus feruor in
 ipso intepuit, vel charitas refrixit. Tanta
 enim illi inerat sermonis suauitas, & dicendi
 gratia, vt quidquid à quolibet peteret, im-
 petraret. Sæpè, cum esset sæcularis, in die
 Festo omnes baiulos, eiusdemque sortis ple-
 beios homines, in vico Ripæ ad se aggrega-
 bat: deinde conscensis in media platea scalis,
 communes illas Ecclesiæ preces *Pater
 noster & Aue Maria* ipsos edocebat. Cum
 autem Congregatio in vico Officinarum ob-
 scurarum adhuc habitaret, neque dum Ca-
 millus

76 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
millus in animo habuisset templum sanctæ
Magdalensæ procurare; quotiescumque Ber-
nardinus ante illud pertransibat, dicere socio
solebat: *Frater mi, templum illud erit nostrum.*
quod ita certum tenebat, vt semel cum illac
viam haberet, clausumque offendisset, con-
uersus ad socium dixerit: *Flectamus hic ge-
nua, mi Frater, in media via, & dicamus semel
Pater noster & Ave Maria, ad gloriosam illam
Sanctam. Suggestit enim mihi spiritus id tem-
plum fore nostrum.* Atque ita fuit, vt suo di-
cetur loco. Cum verò adhuc esset adole-
scentulus, ac primùm è natali solo discede-
ret, vt Romam proficisceretur, accidit vt, non
suppetente sibi viatico, staret aliquantisper
animo suspensus, viamne iniret, an secus: in
qua dubitatione visus est vocem audire sibi
dicentem, *Exi è terra tua, & perge: aureum
nummum in via reperies.* atque ita profus
contigit. Vix enim triginta passus fecerat, &
nummum inuenit, & cum illo Romam iuit.
Denique P. Camillo tandem associatus, viam
cum illo omnium laborum, sollicitudinum,
& ærumnarum, quæ in educenda & educan-
da paruula illa planta subire oportuit, parti-
ceps fuit. Optabat quidem videre illam à san-
cta Sede Apostolica approbatam, sed con-
cessum non est. Nam ad annum ætatis sexa-
gesimum circiter cum peruenisset, vitam re-
liquit,

liquit, die Augusti mensis decima sexta, anno M. D. LXXXV. inter Camilli manus, qui tam bono & fideli socio se orbarum sentiens, eum amarè fleuit. Quòd autem Congregatio necdum ædem sacram haberet, ipse, Patris, Octauiani illorum Confessarij commendatione, sepultus fuit in templo Societatis Iesus. Conceperat porrò Camillus tantam de probitate eiusdem socij sui opinionem, vt sapiùs de illo inter sermocinandum diceret, quasi certum sibi esse, Bernardini animam purgatorij ignes non attrigisse, sed rectà in cælos euolasse. Fuit hic Frater primus, qui Congregationem nostram ingressus est, & primus qui felici morte, ex ea ad aliam Beatorum in cælis Congregationem emigravit.

CAPVT XVIII.

Sixtus V. Pontifex Congregationem Brevi Apostolico confirmat.

Camillus, accrescente in dies eorum numero, qui suauis recentis plantæ odore illecti, sub eius vmbra certatim conuolabant, arbitratus non posse nec licere tantam Congregationem absque summi Pontificis benedictione & auctoritate diutiùs in communi viuere, hærebat animi dubius, quid ageret, quò se verteret, cuius consilium auxiliúmve